

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 624/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. V., C., zastúpeného advokátom JUDr. A. D., B., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 4 Co 253/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. V. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. októbra 2013 doručená sťažnosť Ing. J. V., C. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 Co 253/2012. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 21. októbra 2013.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že sťažovateľ bol ako žalovaný účastníkom konania vedeného Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 99/2004. Mesto S. ako žalobca (ďalej len „žalobca“) požadovalo v konaní od sťažovateľa zaplataenie sumy 16 893,51 € dlžného nájomného za prenájom

sedacieho bazéna. Rozsudkom okresného súdu č. k. 7 C 99/2004-202 zo 16. februára 2012 bolo žalobe vyhovené. Sťažovateľ sa bránil v konaní započítacou námietkou, ktorou trval na započítaní svojej pohľadávky voči žalobcovi. Pohľadávka sťažovateľa vyplývala z vynaloženia nákladov na nevyhnutnú celkovú rekonštrukciu sedacieho bazéna v roku 2011, na ktorú bol povinný žalobca ako prenajímateľ, a to v zmysle ustanovenia § 669 Občianskeho zákonníka. Sťažovateľ predložil dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia o nevyhnutnosti vykonania generálnej rekonštrukcie, ktoré však okresný súd v rozsudku vyhodnotil ako účelové a spochybniteľné. Neuveril tvrdeniu sťažovateľa, že bolo nutné v roku 2001 vykonať rekonštrukčné práce, lebo považoval za preukázané, že rekonštrukcia bola vykonaná v priebehu rokov 1997 – 2000, a pokiaľ by aj sťažovateľ práce vykonal, išlo by iba o nevyhnutné prevádzkové náklady.

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom vytýkal najmä nevysporiadanie sa s jeho zásadnými tvrdeniami a dôkazmi. V rozsudku okresného súdu absentuje akékoľvek zdôvodnenie, prečo sa nevzali do úvahy dôkazy predložené sťažovateľom, konkrétne list žalobcu z 13. mája 1998 reklamujúci neúplné a nekvalitné vykonanie rekonštrukcie spoločnosťou D. s. r. o., ako aj list tejto spoločnosti z 15. apríla 1998, ktorým žalobcovi oznamuje, že nebude schopná odstrániť nedostatky nekvalitne vykonanej rekonštrukcie. Ďalej sa okresný súd jednostranne vysporiadal s výpoveďou svedka B., keď iba doslovne prevzal argumentáciu žalobcu uvedenú v jeho odvolaní, a to napriek tomu, že výpoveď B. potvrdzuje tvrdenia sťažovateľa. Okresný súd tiež odignoroval výpoveď svedka K., ktorý podporil skutkové tvrdenia sťažovateľa o nevyhnutnosti rekonštrukcie sedacieho bazéna.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 253/2012-248 z 19. júna 2013 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Krajský súd rozhodol na základe úvahy, že v konaní nebolo preukázané, že by sa bola oprava vykonaná sťažovateľom realizovala so súhlasom žalobcu ako prenajímateľa alebo že by bola potrebná a v akom rozsahu. Hoci sťažovateľ predložil v konaní dôkazy preukazujúce opak tvrdenia krajského súdu, tento sa napriek zásadnej povahe dôkazov žiadnym spôsobom vo svojom rozsudku s nimi nevysporiadal. Rozsudok krajského súdu sa stal právoplatným 23. augusta 2013.

Podľa sťažovateľa došlo k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru nedostatočným odôvodnením a arbitrárnosťou rozsudku krajského súdu. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu vidí sťažovateľ v tom, že tento nedal jasné a zrozumiteľné odpovede na závažné skutkové a právne tvrdenia sťažovateľa. Namiesto toho pristúpil k eklektickému a neopodstatnenému výberu dôkazov smerujúcich k jednostranným záverom. Hoci dospel k záveru o nepreukázaní potreby, resp. rozsahu opravy sedacieho bazéna, tento svoj záver žiadnym spôsobom nekonkretizoval.

Sťažovateľ je presvedčený, že rozsudkom krajského súdu vznikol stav, keď boli zásadným spôsobom porušené procesné práva sťažovateľa, nebolo mu umožnené účinné a reálne uplatnenie jeho základných procesných práv vyplývajúcich z práva na spravodlivý proces, čo je nezlučiteľné s ústavou a dohovorom.

Napokon navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 4 Co 253/2012 s tým, aby bol rozsudok z 19. júna 2013 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 323,50 €.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ nepodal dovolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 4 Co 253/2012-248 z 19. júna 2013.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Jadrom sťažnosti je tvrdenie, podľa ktorého sa krajský súd (a predtým okresný súd) nevysporiadal so všetkými relevantnými dôkazmi a námietkami sťažovateľa, pričom jednostrannou selekciou dospel k záveru o neopodstatnenosti pohľadávky sťažovateľa, ktorú žiadal v konaní započítať voči nároku uplatnenému žalobcom.

Sťažovateľ je toho názoru, že krajským súdom mu nebolo umožnené účinné a reálne uplatnenie jeho základných procesných práv vyplývajúcich z práva na spravodlivý proces. Sťažovateľ teda vlastne tvrdí, že postupom krajského súdu (a predtým aj okresného súdu) mu bola ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom na takto formulovanú námietku sťažovateľa prichádzala do úvahy ešte možnosť podania dovolania, ktorého prípustnosť by sa opierala o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ však dovolanie nepodal. To znamená, že nevyčerpal mimoriadny opravný prostriedok, ktorý vo vzťahu k uplatňovanej (tvrdenej) námietke prichádzal do úvahy a ktorý treba považovať v zásade za účinný prostriedok ochrany práv.

Napokon treba poznamenať, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto neprichádzal do úvahy ani prípadný postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2013